

Sygn. akt IV Ka 230/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SO Krzysztof Gąsior

SO Ireneusz Grodek (spr.)

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim - Anny Mosur

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014 roku

sprawy **H. B.**

oskarżonego z art.209§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 24 lutego 2014 roku sygn. akt II K 998/13

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 624 § 1 kpk **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 230 / 14

UZASADNIENIE

H. B.oskarżony został o to, że w okresie od czerwca 2012 r. do 11 grudnia 2013 r. w miejscowości P., ul. (...), gm. S., pow. (...), woj. (...), uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego zasądzonego prawomocnym wyrokiem przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 03 listopada 2009 r. sygn. akt III RC 531/09 na rzecz córki N. B.lat 6 w kwocie 250 zł, czym naraził małoletnią na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. o czyn z art. 209 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 roku w sprawie II K 998 / 13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim:

1. oskarżonego H. B. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 209 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 2 lat,
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 kk zobowiązał oskarżonego do bieżącego łożenia na rzecz małoletniej córki,
4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk zobowiązał oskarżonego do spłaty zaległych świadczeń alimentacyjnych w okresie próby,
5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz wymierzył mu 120 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczonego w punkcie 4. obowiązku spłaty przez oskarżonego zaległych świadczeń alimentacyjnych zaskarżył prokurator, podnosząc zarzut obrazy przepisu prawa materialnego – art. 72 § 1 pkt 8 kk – polegającą na orzeczeniu przez sąd pierwszej instancji obowiązku spłaty przez oskarżonego zaległych świadczeń alimentacyjnych w okresie próby, podczas gdy realizacja wyżej wymienionego obowiązku orzeczonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk winna mieć charakter nieterminowy. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk obowiązku spłaty przez oskarżonego zaległych świadczeń alimentacyjnych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Jakkolwiek podniesiony w środku odwoławczym zarzut jest bezzasadny, to apelacja odniosła ten skutek, że w wyniku jej rozpoznania – mając na uwadze treść art. 434 § 2 kpk, wedle którego dopuszczalne jest wydanie orzeczenia na korzyść oskarżonego pomimo, iż środek odwoławczy wniesiono na jego niekorzyść – doszło do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4. Tak bowiem Sąd I instancji we wspomnianym orzeczeniu, jak i oskarżyciel publiczny – najpierw w załączonym do aktu oskarżenia wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, a później w apelacji – pominęli, że sprawcę przestępstwa z art. 209 § 1 kk można zobowiązać, w ramach orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, jedynie do płacenia bieżących i przyszłych rat alimentacyjnych. Nie można jednak w oparciu o przepis art. 72 kk nałożyć na niego obowiązku wyrównania zaległych rat alimentacyjnych, do czego sprowadzało się w istocie wyeliminowane przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcie (por. poglądy prezentowane w komentarzach do art. 72 kk w: Kodeks Karny. Komentarz, red. prof. dr hab. Alicja Grześkowiak, prof. dr hab. Krzysztof Wiak, rok wydania: 2013, Wydawnictwo: C.H. Beck, wydanie: 2, opubl. Legalis; w: Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 32–116, red. dr Michał Królikowski, prof. dr hab. Robert Zabłocki, rok wydania: 2011, Wydawnictwo: C.H. Beck, Wydanie: 2, opubl. Legali; w: Kodeks karny. Komentarz, red. prof. dr hab. Ryszard Stefański, rok wydania: 2013, Wydawnictwo: C.H. Beck, wydanie: 7, opubl. Legalis oraz z odesłaniem do komentarza do art. 67 kk w: Zoll Andrzej (red.), Bogdan Grzegorz, Cwiąkowski Zbigniew, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, opubl. Lex)

W sytuacji więc, gdy zakwestionowane w skardze apelacyjnej zobowiązanie w ogóle nie znajdowało oparcia w przepisach prawa materialnego, rozważanie, czy winno mieć ono charakter terminowy, czy też nie, uznać należy za bezprzedmiotowe.

Możliwość zmiany zaskarżonego wyroku w sposób przyjęty przez Sąd Okręgowy nie niweczył fakt, iż orzeczenie to zapadło w trybie konsensualnym unormowanym przez art. 335 kpk w zw. z art. 343 kpk. W oparciu o argumentację przedstawioną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2013 r. w sprawie o sygnaturze I KZP 5 / 13 (<http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo>) uznać należy, że jeśli dojdzie do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji w takim właśnie trybie, a następnie któraś ze stron orzeczenie to zakwestionuje (skarżąc je apelacją), porozumienie zawarte przed sądem I instancji już nie obowiązuje (traci moc, upada). W takim przypadku samodzielność jurysdykcyjna sądu drugiej instancji nie jest ograniczona (z uwzględnieniem zakazów orzekania na niekorzyść oskarżonego, które

wynikają z art. 434 § 3 – 5 kpk). Zatem w razie zaktualizowania się przesłanek z art. 437 § 2 kpk, a w szczególności, jeżeli pozwalają na to zebrane dowody, sąd odwoławczy może zmienić także wyrok wydany w omawianym trybie.

W pozostałym zakresie wyrok ten, jako odpowiadający prawu, należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisów przytoczonych w dyspozytywnej części wyroku. Zasady słuszności (wynik postępowania odwoławczego zdeterminowany był błędami popełnionymi tak przez oskarżyciela publicznego, jak i sąd I instancji) uzasadniały zwolnienie oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w tym postępowaniu.